

Markó Béla

UJJLENYOMAT

Tudom előre, hogy milyen lesz végül
az aranyeső szirma idekint,
és odabent majd hány sort kell megint
papírra vetnem, míg lassan felépül,

sokadszor már, egy réges-régi forma,
mint egy jázmin- vagy japánbirs- virág,
mert ugyanannyi szótag a világ,
nem fér se több, se kevesebb egy sorba,

éppen olyan lesz mindig, újra s újra
minden levél, s a mindenható ujja
ugyanolyan mintát présel rá, semmi

nem változik, ugyanazon az úton
járunk, már rég meg kellett volna unnom,
s jó lenne rajta ismét végigmenni.

ÖSSZEKEVERI

A sok virágot Isten mind kicsalta,
s magukra hagyta őket, míg a tél
egy pillanatra éjjel visszatér,
hogyan két marékkal szórja a viharba

a szirmokat az ördög, vagy ki tudja,
talán mégiscsak a mindenható,
mert együtt van még a hó és a hó,
s hideg szájával a szél most kifújja

a fázós ágakon a napvilágot,
s már azt hinnéd, ezúttal tévedett,
és egykettőre besötétedett,

hiába gyújtott itt-ott gyatra lángot,
pedig dehogy, ám ő sem szedheti
széjjel, csak hogyha összekeveri...

KÜLÖN-KÜLÖN

Megint csontvázzá lesznek a melegben,
elmocskolódik lent a rózsaszín
hálóing, végigfutnak csontjain
a fényes esőcseppek, meg-megrebben

a magnólia, túlfelől pedig
kékesfehér pizsamáját a fűbe
ledobja, átizzadva, összegyűrve,
az orgonabokor is, vetkezik,

s találkozik a kétféle anyag,
elkeverednek, együtt romlanak-
rothadnak el, végre egymáshoz bújva,

hogy majd ismét külön-külön virág
nőjön belőlük, mert magnóliát
vagy orgonát képzelhetnek csak újra.